

URD

GÅ URD + DIN GJERNING AT GJØRE + MILDT DU VED SJELENE RØRE --

MÅ SANDHET OG KJÆRLIGHET FØRE PÅ VIDDERNE OP -

Nr. 24

Urd utkommer hver 14de dag og koster kr. 3,25 pr. kv., 50 øre pr. nr. Eksp.: Horngården, Øvre Slottsgt. 21, Oslo, tlf. 20 216.

Utgiver: A/S Urd. Redaktør: Conny Juell. Red.sekr.: Jorunn Steinhamar. Telefon 22 040.

50 årg.

Hva skjer i

CAUX?

Annet reisebrev fra Molla Johnson.

I forrige reisebrev fortalte jeg litt om Mountain House's forhistorie. I dag vil jeg gi noen glimt fra livet der nede, og det som skjer. Dick Turpin, borgermester i Bethnal Green i Londons East End, en mann som hadde kjempet for sosialismen i 30 år, og som på grunn av blodige oppgjør med sine politiske motstandere hadde vandret ut og inn i fengslet, sa til oss en dag blant annet: — For første gang har jeg her i Caux sett sosialismen virkelig praktisert, og for første gang i mitt liv har jeg opplevd det klasseløse samfunn. Jeg har her sett det som millioner tror umulig mulig.

Jeg vet ikke hva som virket sterkest på meg enten å se det umulige mulig, det klasseløse samfunn, sant demokrati i praksis, eller om det var den atmosfære av kjærlighet som fylte huset fra kjeller til loft, og som strålte ut fra det frigjorte mennesket vi møtte der nede.

700 mennesker fra 25 forskjellige nasjoner, fra det fjerne Østen, fra Afrika og Amerika, fra de forskjellige kanter av Europa, kunstnere, politikere, industriarbeidere og arbeidsgivere, husmødre og yrkeskvinner, studenter og professorer, mennesker med de mest for-

Caux fotografert fra fly. Den store bygningen er Mountain House hvor de 700 deltagere i møtet var innkvartert.

14-01-003

HVA SKJER I CAUX

URO 23 NOV 1946

skjellige bakgrunner, av motsatte politiske oppfatninger, katoliker og protestanter møttes i Caux og levde sammen og arbeidet sammen som en stor familie. Der fantes ikke leiet hjelp utover noen få fagarbeidere som fortsatte reparasjonene, ellers ble alt arbeidet fra kjøkkenet til vaskeriet utført av gjestene selv. Alle arbeidet side om side og tok sin del av byrdene ved det praktiske arbeidet som var å holde dette kjempemaskineriet i gang. Mat tre-fire ganger om dagen til alle disse hundreder av mennesker. Rengjøring av dette utrolige huset, klesvask, stopping og strykning osv. I kjøkkenet hadde kvinnene ansvaret, og her samarbeidet kvinner fra alle kanter av kloden. Vi fant for eksempel Lady Sinha fra India i full sving med grytene i sin maleriske indiske drakt. Mennene hadde jobben med all oppvasken. Her foregikk arbeidet med amerikansk fart, mens stemmer på engelsk, fransk, tysk, italiensk, nederlandsk, dansk, svensk, norsk gjorde hva de kunne for å overdøve larmen fra vaske-maskinen og fra klirringen av kopper og kar.

Alt arbeide gikk med liv og glede. Alle følte ansvar for familiehuset, ingen sparte seg eller vegret seg for å ta de guffneste jobber. James Simmons, engelsk parlamentsmedlem fra arbeiderpartiet, som kom til Caux via Paris, sa til oss: — Jeg skulle ønske jeg kunne tatt med meg Molotov, Bevin og Byrnes og lært dem å samarbeide slik vi ser det her i Caux.

Og hva slags mennesker var det så vi møtte i Caux? Jeg tror det er lettere å spørre hvem vi ikke møtte. Jeg har før fortalt at det var mennesker fra alle land, håndens og åndens arbeidere, det var et tverrsmått av hele verden. Men hva jeg ikke har fortalt om, det er den livskvalitet vi fant hos våre nye venner. Jeg spurte meg selv da jeg hadde vært der og levd sammen med dem en ukes tid, hva er det som slår deg ved disse menneskene her nede?

Det som umiddelbart slo meg var den frihet de eide.

Det var det frie, glade, tjenende mennesket jeg så, som gjorde at jeg selv følte meg dømt, og måtte ta min egen kristendom til grundig revisjon.

Hemmeligheten ved den kraft de eide tror jeg er dette ene at de ikke bare har vært villige, men *har* gitt seg selv og satt alle sin krefter og evner inn i kampen mot materialismen for å skape nye mennesker og en ny tid. De har ganske enkelt gitt fra seg alt det vi mennesker i allminnelighet bygger vårt liv på, og klamrer oss til. Karriere, økonomisk sikkerhet, posisjon i samfunnet, gløden ved å ha et hjem, komfort og alt det andre vi strever mot og higer etter.

En av de unge menn vi traff der nede, en vaskeekte cowboy som var en første klasses sanger, var nettopp tilbuddt en kjempegasje ved amerikansk kringkasting, hvilket ville gitt ham det hjem han lengter etter og meget mer til. Etter harde kampe gav han det fra seg, for å fortsette arbeidet for M. R. A. Moral Rearmement-moralsk opprustning.

Skuespillene vi fikk se fortjener et kapittel for seg.

De fengslet og grep oss både ved måten de ble spilt på, og ved den idé som bar selve stykket. Disse skuespillene har vært og er et mektig våpen i kampen for M. R. A.

De to stykkene som særlig virket sterkt på meg, var «The forgotten Factor», den glemte faktor, og «A statesmans dream», en statsmanns drøm. «The forgotten Factor» behandler industriens problemer, kampen mellom arbeidere og bedriftsledere. Klart og realistisk fikk vi se hvordan konfliktene kan løses uten kamp, når menneskene finner den glemte faktor — Gud. Dette stykket er spilt for titusener av arbeidere og industriledere. Og har faktisk bidradd til å løse arbeidstvister og øke produksjonen på steder det er oppført. Dette kunne blant annet de ca. tyve minearbeidere som vi traff i Caux fortelle om.

«A statesmans dream» gav meg også atskillig å tenke på. Her blir vi ført fram for en statsmannskonferanse ved det grønne bord. Og vi opplever konfliktene og den manglende evne til å samarbeide mellom disse menn som holder verdens skjebne i sin hånd. Jeg måtte tenke på hva Trygve Lie uttalte for en tid siden, at personlig forfengelighet og nasjonal prestisje er hovedfiender for internasjonalt samarbeide. Opp mot håpløsheten ved konferansebordet ble der i stykket stilt et enkelt gammelt ektepar som har funnet, og gjennom et langt liv prøvd den kristne løsningen. Og som derfor har et ord å si til statsmennene.

Stykket er skrevet for tre år siden, allikevel sa den kinesiske dr. Chi, som var i Caux noen dager, at han kjente deltagerne fra Paris igjen på scenen, og kunne sette navn på dem.